Tonca, Stocker, Mulțescu — trio-ul notat cu 10, 8, 9 de antrenorul Jiului, Traian Ivănescu — intr-o fază din meciul cu Sportul studențesc (2—2) Foto : S. BAKCSY

9. JIUL
(17 7 3 7 23 — 17 17 p)

REVENIRE SPECTACULOASĂ ÎN FINALUL SEZONULUI

„Îmi pare rău că s-a încheiat turul. Și jucătorilor le este, oarecum, ciudă... Dacă ar mai fi fost 2—3 etape de campionat sau Cupă, sînt sigur, ne-am fi continuat ascensiunea" — ne spunea, în 15 decembrie, cu un zîmbet în colțul gurii, antrenorul Jiului, Traian Ivănescu. Dar, turul s-a încheiat și, acum, la ora bilanțului unei jumătăți de campionat, înainte de a căuta și analiza cauzele comportării echipei minerilor în toamna lui '73, să facem, mai întîi, o scurtă retrospectivă a „drumului" parcurs de ea în prima parte a întrecerii divizionarelor A.

Primul pas în campionat s-a soldat cu un semieșec : 1—1 cu Universitatea Craiova (a). Au „curs" apoi, în albia Jiului, 4 înfrîngeri consecutive : 1—4 cu C.S.M. Reșița (d), 0—1 cu F. C. Constanța (a), 1—2 cu Petrolul (d) și 0—1 cu U.T.A. (d). Momente foarte grele pentru echipă și noul ei antrenor. Atunci, cînd mulți vedeau în Jiul o principală abonată la retrogradare, profesorul Mircea Pascu, vicepreședintele clubului, afirma lucid : **„Cine cunoaște bine echipa noastră își poate da seama că e vorba doar de o conjunctură nefavorabilă, că în scurt timp își va reveni și va părăsi zona periculoasă a clasamentului..."** Și iată, abia în etapa a 6-a, 11-le din Petroșani soarbe nesățios din cupa primului succes : 3—1 cu F.C. Argeș (a). Un 2—2 cu Sportul studențesc, la București, redă încrederea echipei și urmează acel 3—0, sec, în compania Rapidului (a). În continuare, două goluri marcate și două primite în 4 meciuri : 0—1 cu Politehnica Timișoara (d), 1—0 cu Politehnica Iași (a), 0—1 cu Steagul roșu (d), 1—0 cu S. C. Bacău (a). După această dificilă victorie obținută în fața băcăuanilor urmează marele salt al formației din Petroșani : 4—0 cu A.S.A. Tg. Mureș (a), 1—0 cu „U" Cluj (d), 1—1 cu Steaua (a), 0—1 cu Dinamo (d) și 4—1 cu C.F.R. Cluj (a). Adăugind acestora și cele două victorii obținute în „Cupa României" (2—1 cu Partizanul Bacău și 4—2 cu Petrolul) avem imaginea completă a excelentului final de sezon al Jiului care i-a făcut pe Traian Ivănescu, pe Libardi, Mulțescu, Georgescu et. comp. să regrete încheierea turului în momentul cînd echipa demonstra convingător că-și găsise din nou cadența, acel echilibru interior care făcuse din Jiul, în ultimii ani, un „11" de prima jumătate a clasamentului și nicidecum o deținătoare de lanternă (6 etape a stat pe locul 18 !).

Acesta a fost „traseul" parcurs de Jiul de la 12 august pînă la 9 decembrie 1973. Pierzînd startul, aidoma unui alergător neatent la pocnetul pistolului, reprezentanta minerilor a trebuit să facă eforturi considerabile pentru a ajunge din urmă plutonul, pentru a se plasa într-o poziție favorabilă, fără griji, de pe care să privească mai mult înainte și mai puțin la ceea ce se întîmplă în... urma sa. Pentru a ajunge, însă, exact la jumătatea clasamentului, Jiul a trebuit să suporte rigorile, repercursiunile...

...STARTULUI RATAT. Un meci egal și patru înfrîngeri consecutive ! Trei goluri marcate, nouă primite ! Jiul joacă slab. Jucători ca Libardi, Georgescu, Mulțescu, Stocker, Roznai, Naghi nu se regăsesc, echipa nu are o idee de joc, totul pare o improvizație. Cauzele ?

- Conflictul mocnit între „bătrînii" Jiului și noii veniți ;
- Forma foarte slabă a majorității titularilor ;
- Lipsa de experiență a noului antrenor ;
- Căutările inerente în vederea găsirii unei formule stabile de echipă;

Pentru prima dată în viața lui de antrenor, Traian Ivănescu se află într-o situație delicată și dificil de rezolvat. Trebuie să atenueze la maximum o dezbinare, ce părea inerentă, între cele două generații ale Jiului, să creeze un liant, nevăzut, dar solid, între jucătorii cu mare experiență, cei cu ani îndelungați de activitate sub culorile albnegru (Libardi, Georgescu, Tonca, Stocker, Cotormani, Naidin) și tinerii legitimați în ultimul timp, nerăbdători, dornici de afirmare deplină (Nițu, Dodu, Roznai, Stoichiță). Încet-încet, răbdător, avînd în Libardi un sprijin de nădejde în interiorul echipei și primind un ajutor prompt și eficient din partea conducerii clubului, Traian Ivănescu reușește să readucă Jiul în vechea lui albie, să confere echipei valențe noi de exprimare în teren. Așa se face că, după „furtuna" din prima treime a turului urmează o perioadă ceva mai calmă, caracterizată printr-o suită de...

...REZULTATE NORMALE. Între 9 septembrie și 4 noiembrie, Jiul realizează trei victorii, obține un punct în deplasare și pierde două meciuri. Marchează nouă goluri și primește cinci. Apărarea nu mai gafează meci de meci, Nițu și Dodu joacă din ce în ce mai bine pe posturile lor, de fundași laterali, iar Stocker devine unul din motoarele echipei, alături de Naghi și Libardi, Jiul adoptînd pentru prima dată varianta 4—3—3, a sistemului cu 4 fundași. Atacul, însă, continuă să rămînă deficitar, deși marchează de trei ori mai multe goluri decît în primele cinci etape ale campionatului. La Timișoara, în prima repriză, atacul nu expediază nici un șut pe spațiul porții adverse, iar în partida cu Politehnica Iași singura lovitură periculoasă și aplaudată — deși nu s-a soldat cu gol — a fost consemnată abia în min. 88 ! La Brașov, apărarea primește un gol, dar rezistă în continuare. În schimb, atacul nu se apropie decît foarte, foarte rar de poarta stegarilor. Mecanismul începe, totuși, să funcționeze. Mai scîrțîie el, pe ici pe colo, dar funcționează. Partida cu S.C. Bacău constituie un moment deosebit, ea anunțînd perioada saltului surprinzător, a..

...FINALULUI NEAȘTEPTAT, DEZINVOLT. Șase meciuri jucate, patru victorii, un egal, o înfrîngere. Goluri marcate : 11. Goluri primite : 3. De-abia după meciul cu S.C. Bacău, cîștigat destul de greu, atacul începe să joace la adevărata sa valoare. Cuplul Mulțescu-Roznai reamintește acum de sezonul care l-a propulsat în vederile selecționerilor loturilor reprezentative. Cei doi marchează goluri spectaculoase, gîndite, frumos lucrate, aplaudate ; goluri la care contribuie și noua speranță a Jiului, fostul junior dinamovist Stoichiță, despre care antrenorul Ivănescu are numai cuvinte de laudă. În acest moment, cînd apărarea se lăsa foarte greu depășită, cînd trio-ul de mijlocași își dublase randamentul, cînd atacul găsise drumul spre gol, ei bine, tocmai atunci s-a încheiat turul !

Păcat ! Și-au zis Traian Ivănescu, conducătorii clubului din Petroșani, jucătorii. Cu toții speră însă, ca Jiul să reia campionatul de la aceleași cote înalte, de la același nivel la care l-au întrerupt. **„Avem mult de lucru** — accentua, recent, antrenorul minerilor. **Apărarea încă nu știe să aplice un marcaj corect, să fie mereu acoperită printr-un dublaj prompt și eficient, iar atacul va trebui să joace mai rapid, să devină mai arțăgos, fiecare din cei trei să poată evolua cu șanse de reușită în orice zonă. Asupra acestor obiective ne vom îndrepta atenția în perioada de pregătire dintre tur și retur..."**

Laurențiu DUMITRESCU

10. STEAGUL ROȘU
(17 7 3 7 19 — 15 17 p)

REALIZĂRI MEDII, PE FONDUL UNEI AMPLE ACȚIUNI DE RECONSTRUCȚIE

Dacă ar fi să reprezentăm grafic, sub forma unei diagrame, comportarea Steagului roșu în prima jumătate a acestei ediții de campionat, am putea face constatarea, deosebit de interesantă — urmărind curba evoluției pe etape a formației din orașul de la poalele Timpei — că aceasta a oscilat numai pe spațiul dintre locurile 6—13, adică în zona de mijloc a ierarhiei divizionare. Cu alte cuvinte, echipa antrenată de **Nicolae Proca**, a fost ferită, pe toată durata sezonului competițional din toamna anului trecut, de emoțiile luptei care s-a dat la **cele două** extremități ale clasamentului. De altfel, și poziția mediană ocupată la capătul celor 1.530 de minute de joc ale turului, ca și procentajul de 50 la sută din totalul punctajului posibil, confirmă faptul că „stegarii" brașoveni s-au situat, în această primă manșă a campionatului, pe o treaptă a realizărilor care nu înseamnă nici prea puțin, dar nici prea mult. Realizări care, judecînd după aparențe, satisfac dar și nemulțumesc în același timp.

Pescaru (stinga), cel mai bun jucător al brașovenilor, a absentat din echipa să in ultimele etape ale turului.

Care este însă realitatea ? Mai bine zis cum poate fi apreciată evoluția în ansamblu a Steagului roșu ținînd seama de o serie de elemente obiective de analiză, a căror pondere ni se pare determinantă ?

Punîndu-ne o asemenea întrebare ne vedem obligați, fără îndoială, de a merge pe urmele unor explicații cu ajutorul cărora să putem dimensiona, cît mai aproape de adevăr, situația formației brașovene în contextul disputei divizionare.

În această idee, va trebui să ne referim în principal, la marile probleme ridicate echipei de curajoasa acțiune de întinerire, de reconstrucție — spectaculoasa, am spune — întreprinsă pe parcursul celor 17 etape de campionat consumate pînă acum, de antrenorul Nicolae Proca. Pentru că oricine trebuie să recunoască că a titulariza, într-o singură toamnă, un număr de șapte jucători — deci mai mult de jumătate din efectivul primei garnituri, — nu este deloc un lucru ușor, și nici la îndemîna oricui. Forțat sau nu și de împrejurări — nici o tendință de recul sau de manifestări ale unui inerent fenomen de respingere, atît din partea vechiului nucleu, cît și a publicului.

Antrenorul Nicolae Proca nu s-a lăsat însă intimidat și nici influențat de atitudinea refractară a unora care au privit nu numai cu neîncredere, ci chiar cu ostilitate fățișă temerara sa acțiune de promovare a „noului val". Ne amintim de altfel că nu o dată, introducerea în teren a lui Șerbănoiu, de pildă, a provocat veritabile proteste în rîndul unora dintre spectatori, care în loc să susțină, cum era firesc, o acțiune utilă și de perspectivă s-au situat pe poziții de un nejustificat antagonism. „Sînt convins, spunea în aceste împrejurări dificile antrenorul brașovean, **că Șerbănoiu va deveni un bun jucător de Divizia A. El acuză acum o criză de ordin moral dimensionată îndeosebi de opoziția unei părți a tribunelor care dezaprobă ostentativ apariția sa pe teren. Cu siguranță însă că cei ce azi îl resping, mîine îl vor aplauda".** Și Nicolae Proca a avut dreptate, întrucît încet-încet tot mai puțini au fost aceia care s-au manifestat zgomotos în întîmpinarea „noilor veniți", ceea ce a făcut ca după titularizarea relativ mai rapidă a lui **Anghelini** și a lui **Mateescu** să-și găsească locul în „11"-le de bază al stegarilor brașoveni și **Anghel și Hîrlab** și, mai ales, **Șerbănoiu.**

Și ar mai fi de completat, tot la acest capitol al explicațiilor, faptul că procesul de reconstrucție a Steagului roșu, element hotărîtor în ce privește evoluția și rezultatele echipei brașovene din prima jumătate a campionatului, s-a desfășurat în bună parte și pe fondul unor absențe de marcă din efectivul consacraților. Ne referim la indisponibilitățile lui **Adamache** și **Pescaru,** care, începînd cu etapa a XI-a și, respectiv, a XIII-a n-au mai apărut pe teren, pînă în finalul sezonului de toamnă. Lucru care a contat destul de mult în balanța realizărilor obținute și a prestațiilor competiționale în ansamblul lor.

În asemenea condiții se poate considera, fără nici o intenție de a îndulci realitatea, că rezultatele și locul în clasament, obținute de Steagul roșu în turul acestui campionat sînt mulțumitoare și reflectă strădanii demne de laudă care, probabil, își vor găsi în viitorul apropiat o împlinire deplină. În același timp însă, firesc, ne ducem cu gîndul și la întrebarea : **Se putea face totuși și mai mult ? Indiscutabil că da. Și primul susținător al unei astfel de păreri este însuși antrenorul Nicolae Proca care afirmă, obiectiv :**

— Pe undeva cred că am greșit și eu. Procesul acesta masiv de reîmprospătare a lotului ne-a adus în situația de a avea nu mai puțin de zece jucători tineri între virstele de 18 și 22 de ani. Și este destul de probabil ca toți aceștia, neavînd un grad corespunzător de adaptabilitate la eforturi mari, să nu fi rezistat suficient marilor solicitări la care au fost supuși și de aceea nici nu au dat randamentul așteptat.

La o astfel de motivare autocritică, fără îndoială, reală, noi am mai adăuga încă două aspecte critice și anume : că Steagul roșu, o echipă cu frumoase tradiții în fotbalul nostru, nu are încă la dispoziție un alt spațiu de antrenament în afara terenului de competiții, într-un oraș cu foarte multe baze sportive, dar insuficient exploatate ; că în procesul de instruire, în cadrul căruia o bună parte din timp este afectată învățării tinerilor jucători, aparatura ajutătoare lipsește cu desăvîrșire, ca urmare a unei prelungite atitudini de inerție din partea acelora ce au obligația să asigure echipei condițiile materiale necesare unei pregătiri la nivelul performanței actuale.

Ținînd seama și de aceste elemente de analiză, ajungem implicit la concluzia că Steagul roșu ar fi putut, totuși, realiza ceva mai mult în toamna anului trecut. Cum însă, principalul moment de impas din viața echipei a fost depășit și cum în jurul acesteia pot fi concentrate suficiente forțe active, capabile să concure la sprijinirea unei activități de instruire și competiționale în adevăratul înțeles al cuvîntului, există și convingerea fermă că formația brașoveană se va plasa curînd, undeva mai sus pe verticala clasamentului, pe un loc care să reflecte adevăratele sale posibilități și aspirații.

Mihai IONESCU